

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
8. juni 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-650/16	Bevola og Jens W. Trock (sag forelagt af Østre Landsret) Er TEUF artikel 49 til hinder for en national beskatningsordning som den i hovedsagen omhandlede, der medfører, at der er mulighed for fradrag for tab i indenlandske filialer, mens der ikke er mulighed for fradrag for tab i filialer beliggende i andre medlemsstater, heller ikke under betingelser svarende til Domstolens dom i sag C-446/03, Marks & Spencer, præmis 55-56, medmindre koncernen har valgt international sambeskatning på vilkår som angivet i hovedsagen?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	Dom	12.06.18
C-220/18 PPU	Generalstaatsanwaltschaft (Gombos) Sagen vedrører:1)Hvilken betydning har det ved fortolkningen af de ovennævnte bestemmelser, når indsatte i den udstedende medlemsstat har mulighed for at anvende retsmidler vedrørende deres forhold under frihedsberøvelsen? a)Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed har dokumentation for, at forholdene under frihedsberøvelsen i den udstedende medlemsstat udviser reelle mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede, skal det da under hensyntagen til de ovennævnte bestemmelser udelukkes, at der består en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i tilfælde af, at den	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	14.06.18

	<p>eftersøgte person udleveres, som er til hinder for lovligheden af udleveringen af den pågældende, når der sikres mulighed for anvendelse af sådanne retsmidler, uden at det er nødvendigt at foretage en yderligere prøvelse af de konkrete forhold under frihedsberøvelsen? b) Er det i denne forbindelse af betydning, når Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol med hensyn til denne mulighed for at anvende retsmidler ikke har fundet nogen holdepunkter for, at den ikke giver frihedsberøvede personer realistiske perspektiver med hensyn til forbedring af urimelige forhold under frihedsberøvelsen? 2) Hvis det første spørgsmål besvares med, at eksistensen af frihedsberøvede personers mulighed for at anvende sådanne retsmidler ikke kan udelukke en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af den eftersøgte person, uden at den fuldbyrdende judicielle myndighed foretager en yderligere prøvelse af de konkrete forhold under frihedsberøvelsen i den udstedende medlemsstat: a) Skal de ovennævnte bestemmelser da fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat skal gælde samtlige fængsler eller øvrige afsoningsinstitutioner, i hvilke den eftersøgte person muligvis kan blive indsat? Gælder dette også for en indsættelse i bestemte fængsler, der kun er midlertidig, eller som kun sker med henblik på overgivelse? Eller kan prøvelsen begrænses til det fængsel, i hvilket den eftersøgte person ifølge oplysningerne fra myndighederne i den udstedende medlemsstat sandsynligvis og for størstedelen af tiden skal indsættes? b) Kræves der hertil hver gang en omfattende prøvelse af de pågældende forhold under frihedsberøvelsen, der både fastslår arealet af den enkelte indsatte personlige rum og de øvrige forhold under frihedsberøvelsen? Skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, som den fremgår af afgørelsen i sagen Muršić mod Kroatien (dom af 30.10.2016, nr. 7334/13), lægges til grund ved vurderingen af de således fastslåede forhold under frihedsberøvelsen? 3) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det andet spørgsmål skal bekræftes, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelsesforpligtelse gælder alle de fængsler, der kan komme i betragtning: a) Er den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, da ikke nødvendig, hvis der fra den udstedende medlemsstats side gives en generel garanti for, at den eftersøgte person ikke vil blive udsat for nogen risiko for umenneskelig eller nedværdigende</p>			
--	---	--	--	--

	<p>behandling? b) Eller kan den fuldbyrdende judicielle myndighed i stedet for en prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning, træffe afgørelse om at tillade udleveringen på den betingelse, at den eftersøgte person ikke udsættes for en sådan behandling?</p> <p>4) Såfremt det også ifølge besvarelsen af det tredje spørgsmål fremgår, at det ikke er tilstrækkeligt at give garantier og stille betingelser, for at den fuldbyrdende judicielle myndigheds prøvelse af forholdene under frihedsberøvelse i hvert enkelt fængsel, der kan komme i betragtning i den udstedende medlemsstat, ikke er nødvendig: a) Gælder den fuldbyrdende judicielle myndigheds forpligtelse til at prøve forholdene under frihedsberøvelsen i alle de fængsler, der kan komme i betragtning, da også i tilfælde af, at det fra den udstedende medlemsstats judicielle myndigheds side meddeles, at frihedsberøvelsen af den eftersøgte person ikke vil vare længere end højst tre uger, dette dog med forbehold af omstændigheder, der er til hinder herfor? b) Gælder forpligtelsen også, hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke kan se, om disse oplysninger er fremsat af den udstedende judicielle myndighed, eller om de stammer fra en af de centrale myndigheder i den udstedende medlemsstat, som har handlet efter en anmodning om bistand fra den udstedende judicielle myndighed?</p>			
C-5/16	<p>Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Polen har anlagt sag ved EU-Domstolen med påstand om annullation af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 af 6. oktober 2015 om oprettelse og anvendelse af en permanent markedsstabiliserende kvoterese i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF. Regeringen har intervenseret til støtte for Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energistyrelsen</p>	Dom	21.06.18
C-480/16	<p>Fidelity Funds (sag forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Udgør en beskatningsordning, som den af hovedsagerne omhandlede, der indebærer, at udenlandske investeringsinstitutter omfattet af Rådets direktiv 85/611/EØF1 (UCITS-direktivet) kildebeskattes af udbytter fra danske selskaber, en tilsidesættelse af artikel 56 TEF (artikel 63 TEUF) om kapitalens frie bevægelighed eller artikel 49 TEF (artikel 56 TEUF) om den frie udveksling af tjenesteydelser, hvis tilsvarende danske investeringsinstitutter kan opnå fritagelse for kildeskatten, enten fordi de faktisk udlodder en minimumsudlodning mod indeholdelse af kildeskatt til deres medlemmer, eller teknisk skal opgøre en mini-</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten</p> <p><u>Til orientering:</u> Finanstilsynet</p>	Dom	21.06.18

	mumsudlodning, hvoraf der skal indeholdes kildeskat i forhold til institutternes medlemmer?			
C-543/16	<p>Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 5 og 7, sammenholdt med bilag II og III til Rådets direktiv 91/676/EØF (1) af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, idet den ikke traf supplerende foranstaltninger eller skærpede foranstaltninger, så snart det viste sig, at foranstaltningerne i handlingsprogrammet til gennemførelse af direktivets målsætninger ikke var tilstrækkelige, og den ikke har revideret handlingsprogrammet for at bringe det i overensstemmelse med de bindende krav i bilag II og III.</p> <p>— Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	Dom	21.06.18
A-1/17	<p>Anmodning om udtalelse vedr. ICS-investeringsdomstolssystem fremsat af Kongeriget Belgien</p> <p>Spørgsmål: Er den samlede økonomi- og handelsaftale mellem Canada på den ene side og Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den anden side, der blev undertegnet i Bruxelles den 30. oktober 2016, med hensyn til kapitel 8 (»Investering«), afdeling F (»Bilæggelse af investeringstvister mellem investorer og stater«), forenelig med traktaterne, herunder de grundlæggende rettigheder?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	26.06.18
C-419/17 P	<p>Deza mod ECHA (appel)</p> <p>Appel af dom i T-115/15, der vedrørte: Afgørelse truffet af den administrerende direktør for Det Europæiske Kemikalieagentur den 12. december 2014 med referencen ED/108/2014, som ajourfører og supplerer den nuværende bestemmelse vedrørende stoffet DEHP på listen over stoffer, der eventuelt skal optages i bilag XIV til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1), annulleres.</p> <p>Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger. T-115/15</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	Mundtlig forhandling	26.06.18
C-230/17	<p>Deha Altiner og Ravn (sag forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Er artikel 21 i Traktaten om den Europæiske Unions Funktionsmåde, jf. opholdsdirektivet analogt, til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, som er statsborger i denne medlemsstat, og som er vendt tilbage til medlemsstaten efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, en afledt opholdsret, hvis familiemedlemmet ikke indrejser eller indgiver ansøg-</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Udlændinge- og Integrationsministeriet Udlændingestyrelsen	Dom	27.06.18

	ning om opholdsret i naturlig forlængelse af unionsborgerens tilbagevenden?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-163/16	Louboutin et Christian Louboutin Er begrebet [form] som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra e), nr. iii), i direktiv 2008/95/EF (henholdsvis »Form«, »shape« og »forme« i den tyske, den engelske og den franske version af varemærkedirektivet) begrænset til varens tredimensionelle egenskaber, såsom dens konturer, mål og volumen (som kan udtrykkes tredimensionelt), eller omfatter denne bestemmelse også andre (ikke tredimensionelle) egenskaber ved varen såsom farven?	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	12.06.18
C-594/16	Buccioni Sagen vedrører: a) Er gennemsigtighedsprincippet, som klart fastlagt i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, under hensyntagen til princippet ufravigelige generelle formål, idet princippet skal forstås således, at det kan reguleres ved de i stk. 3 fastsatte retskilder eller tilsvarende, hvis indhold kan give udtryk for et for vidtgående skøn, der ikke har hjemmel i en trin højere EU-retlig retskilde, hvorefter der forudgående skal fastsættes ufravigelige minimumsprinsipper, til hinder for en tilsvarende restriktiv fortolkning af EU-bestemmelserne om tilsyn med kreditinstitutter i et sådant omfang, at den udhuler gennemsigtighedsprincippet også i tilfælde, hvor interessen i aktindsigt er baseret på grundlæggende interesser hos den berørte person, som åbenbart svarer til dem, med hensyn til hvilke der gælder undtagelser, i positiv retning, fra de i sektoren gældende begrænsninger? b) Skal artikel 22, stk. 2, og artikel 27, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter i konsekvens heraf ikke fortolkes således, at de regulerer tilfælde af ikke undtagelsesvis karakter, hvor myndighederne kan fravige tavshedspligten og give adgang til dokumenterne, men at disse bestemmelser snarere skal fortolkes i lyset af de mere omfattende formål i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, og at de som sådanne kan knyttes til et generelt princip i EU-retten, ifølge hvilket retten til aktindsigt ikke kan indskrænkes, under hensyntagen til en rimelig og forholdsmæssig afvejning mellem kravene i kreditsektoren og de grundlæggende interesser hos den opsparer, som er berørt af et tilfælde af burden sharing, på grundlag	Finansministeriet Finanstilsynet	GA	12.06.18

	<p>af de relevante faktiske omstændigheder som fastslået af en tilsynsmyndighed, som har de samme organisatoriske træk og kompetencer i sektoren som Den Europæiske Centralbank? c) Skal artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EØS-relevant tekst) og de nationale bestemmelser, der er i overensstemmelse med denne artikel, på denne baggrund afvejes mod de øvrige i spørgsmål a) anførte EU-retlige bestemmelser og principper fortolkes således, at aktindsigt – hvor anmodningen herom er fremsat på et tidspunkt, efter kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangsløstvedligeholdelse – også er tilladt, såfremt den berørte person ikke kun anmoder om aktindsigt under civile sager eller handelssager, som reelt er blevet anlagt med henblik på beskyttelse af formuemæssige interesser, der er blevet krænkede som følge af, at kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangsløstvedligeholdelse, men også såfremt den berørte person – netop med henblik på at klarlægge den konkrete mulighed for et positivt udfald af disse civile sager og handelssager – forud for anlæggelse heraf indleder en procedure for en retsinstans, som af staten er tildelt kompetencen til at beskytte retten til aktindsigt og gennemsigtighed netop med henblik på fuld beskyttelse af retten til forsvar og sagsanlæg, i særdeleshed når der er tale om en opsparer, som allerede har lidt tab som følge af burden sharing i forbindelse med insolvensproceduren vedrørende det kreditinstitut, hvor opspareren havde deponeret sin opsparing?</p>			
C-530/16	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 16, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF af 29. april 2004 om jernbanesikkerhed i EU og om ændring af Rådets direktiv 95/18/EF om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder og direktiv 2001/14/EF om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering (1), idet — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at sikkerhedsmyndigheden er uafhængig af alle jernbanevirksomheder, infrastrukturforvaltere, ansøgere om sikkerhedscertifikater og ordregivere, og — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at undersøgelsesorganet er uafhængigt af jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere — Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	13.06.18

C-683/16	<p>Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde og jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som har indvirkning på fiskerfartøjer fra andre medlemsstater, og hvormed der indføres et omfattende forbud mod erhvervsfiskeri i Natura 2000-områder med bundberørende fiskeredskaber og bundsat garn (»hildings- og indfiltringsgarn«)? Navnlig ønskes følgende oplyst: a) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at forbuddet mod de i det første spørgsmål nævnte fangstmetoder er omfattet af begrebet »bevarelsesforanstaltninger«? b) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at begrebet »andre medlemsstaters fiskerfartøjer« også omfatter de fiskerfartøjer fra en anden medlemsstat, som sejler under medlemsstaten Forbundsrepublikken Tysklands flag? c) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at udtrykket »opfylder målsætningerne for den relevante EU-lovgivning « også omfatter sådanne foranstaltninger vedtaget af medlemsstaten, som blot fremmer de målsætninger, der er nævnt i den nævnte EU-lovgivning? 2. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets for-</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Fiskeristyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>13.06.18</p>
----------	---	---	------------	-----------------

	<p>ordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde eller jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader? 3. Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares alternativt eller kumulativt benægtende: Er EU's enekompetence på området for bevarelse af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik i henhold til artikel 3, stk. 1, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for, at medlemsstaten kan vedtage de førnævnte foranstaltninger?</p>			
C-213/17	<p>X</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Dublinforordningens artikel 23, stk. 3, fortolkes således, at Italien er blevet ansvarlig for behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren indgav i dette land den 23. oktober 2014, uanset den omstændighed, at Nederlandene var den primært ansvarlige medlemsstat på grundlag af tidligere indgivne ansøgninger til dette land om international beskyttelse som omhandlet i Dublinforordningens artikel 2, litra d), og den senest indgivne ansøgning på dette tidspunkt stadig var under behandling i Nederlandene, idet afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State endnu ikke havde afgjort den af sagsøgeren indgivne appel til efterprøvelse af den i præmis 1.3. nævnte dom fra rechtbank af 7. juli 2014? [Udelades] 2. Følger det af Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, at den ansøgning om international beskyttelse, der stadig var under behandling af de nederlandske myndigheder, da tilbagesøgelsesansøgningen blev fremsat den 5. marts 2015, straks efter fremsættelsen af tilbagesøgelsesansøgningen skulle have været udsat og efter udløbet af fristen i artikel 24 stoppet af de nederlandske myndigheder i den forstand, at de trak ansøgningen tilbage eller ændrede den tidligere afgørelse af 11. juni 2014 med afslag på asylansøgningen af 4. juni 2014? [Udelades] 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse da ikke gået over til Italien men forblevet hos de nederlandske myndigheder, fordi sagsøgeren ikke trak afgørelsen af 11. juni 2014 tilbage eller ændrede den? [Udelades] 4. Har de nederlandske myndigheder ved at undlade at oplyse, at den anden asylansøgning stadig var under appel ved afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, tilsidesat deres forpligtelse efter Dublinforordningens artikel 24, stk. 5, til at give de italienske myndigheder de oplysninger, der sætter</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	13.06.18

	<p>dem i stand til at kontrollere, om denne stat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning? [Udelades] 5. Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, fører denne undladelse da til den konklusion, at ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse ikke er overgået til Italien, men stadig påhviler Nederlandene? [Udelades] 6. Såfremt ansvaret ikke forblev hos Nederlandene, havde de nederlandske myndigheder i forbindelse med sagsøgerens overgivelse fra Italien til Nederlandene i sammenhæng med hans straffesag da på grundlag af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og uanset forordningens artikel 3, stk. 1, skullet behandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren havde indgivet i Italien, og burde de, i fortsættelse heraf, af rimelighedshensyn have undladt at gøre brug af hjemlen i Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, til at anmode de italienske myndigheder om at tage sagsøgeren tilbage?</p>			
C-169/17	<p>Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 34 [TEUF] og artikel 35 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, som undergiver anvendelsen af udtrykket »ibérico« på varer, som forarbejdes eller markedsføres i Spanien, den betingelse, at opdrættere af svin af den iberiske race i intensive »de cebo«-bedrifter udvider det samlede minimumsgulvareal for hvert dyr på mere end 110 kilo i levende vægt til 2 m², selv om det – i givet fald – godtgøres, at formålet med nævnte foranstaltning er at forbedre kvaliteten af de varer, som bestemmelsen henviser til? 2. Skal artikel 3, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 2008/120 af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin, sammenholdt med direktivets artikel 12, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, som undergiver anvendelsen af udtrykket »ibérico« på varer, som forarbejdes eller markedsføres i Spanien, den betingelse, at opdrættere af svin af den iberiske race i intensive »de cebo«-bedrifter udvider det samlede minimumsgulvareal for hvert dyr på mere end 110 kilo i levende vægt til 2 m², selv om formålet med den nationale bestemmelse er at forbedre kvaliteten af varerne og ikke specifikt at forbedre beskyttelsen af svin? Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 12 i direktiv [2008/120/EF], sammenholdt med artikel 34 og 35 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, da fortolkes således, at den er til hinder</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	14.06.18

	for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/201[4], der kræver af producenter i andre medlemsstater – med det formål at forbedre kvaliteten af varer, der forarbejdes og markedsføres i Spanien, og ikke at forbedre beskyttelsen af svin – at de opfylder de samme betingelser for dyreopdræt, som kræves af spanske producenter, for at de varer, som hidrører fra de førstnævnte producenters svin, kan forsynes med de varebetegnelser, der er fastsat i nævnte kongelige dekret? 3. Skal artikel 34 [TEUF] og 35 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 2, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, for så vidt som den pålægger en minimumsalder for slagtning på ti måneder for svin, af hvilke der forarbejdes varer i »de cebo«-kategorien med det formål at forbedre denne kategori af varer?			
C-191/17	ING-DiBa Direktbank Austria Skal artikel 4, nr. 14), i direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked (betalingstjenestedirektivet) fortolkes således, at også en onlineopsparingskonto, på hvilken den enkelte kunde (med dagligt forfald og uden bankens særlige medvirken) via telebanking kan foretage indbetalinger og hævnings på en referencekonto (en girokonto i Østrig) i den pågældendes navner omfattet af begrebet »betalingskonto« [artikel 4, nr. 14)] og derfor falder ind under direktivets anvendelsesområde?	Finanstilsynet	GA	19.06.18
T-408/16	HX mod Rådet Påstande: — Sagen i sin helhed fremmes til realitetsbehandling, og der gives dom efter påstanden, ligesom alle deri anførte anbringender anses for velbegrundede og tages til følge. — Sagen påkendes efter den fremskyndede procedure. — Det fastslås, at de anfægtede retsakter kan annulleres delvist, idet den del af retsakterne, der skal annulleres, kan udskilles fra helheden, og dermed annulleres følgende: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/840 af 27. maj 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.18
C-256/17	Sandd Sagen vedrører: 1. Skal artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	20.06.18

	<p>direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet (herefter »postdirektivet«), fortolkes således, at det heraf følger, at nationale love og administrative forskrifter skal fastsætte, at befordringspligtige virksomheder i deres interne regnskabssystemer skal udarbejde adskilte opgørelser for hver af de enkelte tjenester og produkter, som er omfattet af befordringspligten, for at kunne sondre klart mellem på den ene side tjenester og produkter, der er omfattet af befordringspligten, og på den anden side tjenester og produkter, som ikke er det, eller følger det kun af denne bestemmelse, at der regnskabsmæssigt skal sondres mellem tjenester og produkter, som er omfattet af befordringspligten, og tjenester og produkter, som ikke er det? 2. Skal artikel 12, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fortolkes således, at hver enkelt tjeneste, som er omfattet af befordringspligten, skal være omkostningsorienteret? 3. Er det i artikel 12, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fastsatte krav om, at priserne skal være omkostningsorienterede og tilskynde til en effektiv opfyldelse af befordringspligten, til hinder for, at der på ubestemt tid anvendes en fast afkastsats, som de befordringspligtige virksomheders omkostninger forhøjes med henset til takstmargenen?</p>			
C-681/16	<p>Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group</p> <p>1. Kan indehaveren af et supplerende beskyttelsescertifikat, som er blevet tildelt ham gældende for Forbundsrepublikken Tyskland (herefter »BRD«), under påberåbelse af reglerne i den særlige ordning forhindre indførsel af produkter fra tiltrædelsesstaterne Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien, Bulgarien og Kroatien (bilag IV til tiltrædelsesakt 2003, EUT 2003, L 236, s. 797, med ændringer i henhold til EUT 2004, L 126, s. 4, for Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovenien, Ungarn, Slovakiet, Den Tjekkiske Republik; del I, bilag V, nr. 1), i tiltrædelsesakt 2005, EUT 2005, L 157, s. 268, for Rumænien og Bulgarien; bilag IV til tiltrædelsesakt 2011, EUT 2012, L 112, s. 60, for</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	21.06.18

	<p>Kroatien) til BRD, når der blev ansøgt om det supplerende beskyttelsescertifikat i BRD på et tidspunkt, hvor der allerede eksisterede regler i tiltrædelsesstaten for at opnå et tilsvarende supplerende beskyttelsescertifikat, men indehaveren af det beskyttelsescertifikat, der var tildelt gældende for BRD, ikke havde ansøgt om et sådant supplerende beskyttelsescertifikat i den pågældende tiltrædelsesstat, eller det ikke kunne tildeles ham, fordi det grundpatent, der kræves for tildeling af beskyttelsescertifikatet, manglede i tiltrædelsesstaten? 2. Gør det en forskel for besvarelsen af det første spørgsmål, hvis det kun var på tidspunktet for ansøgningen om det grundpatent, der blev tildelt gældende for BRD, at der ikke kunne opnås en tilsvarende beskyttelse ved hjælp af et grundpatent i tiltrædelsesstaten, mens en sådan beskyttelse godt kunne opnås i tidsrummet indtil offentliggørelsen af den ansøgning, som ligger til grund for det tildelte grundpatent, der gælder for BRD? 3. Kan indehaveren af et supplerende beskyttelsescertifikat, som er tildelt ham gældende for Forbundsrepublikken Tyskland (BRD), under påberåbelse af reglerne i den særlige ordning forhindre indførsel af produkter fra tiltrædelsesstaterne Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien, Bulgarien og Kroatien til BRD, når indførslen af produkterne sker efter udløbet af det supplerende beskyttelsescertifikats gyldighedsperiode, der var fastsat i den oprindelige tildelingsafgørelse, men før udløbet af beskyttelsescertifikatets seks måneder forlængede gyldighedsperiode, som blev tildelt ham på grundlag af forordning (EF) nr. 1901/2006 om lægemidler til pædiatrisk brug og om ændring af forordning (EØF) nr. 1768/92, direktiv 2001/20/EF, direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004? 4. Gør det i Kroatiens tilfælde en forskel for besvarelsen af det tredje spørgsmål, at den særlige ordning som følge af Kroatiens tiltrædelse i 2013 først trådte i kraft den 26. januar 2007, efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1901/2006 om lægemidler til pædiatrisk brug og om ændring af forordning (EØF) nr. 1768/92, direktiv 2001/20/EF, direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004 – i modsætning til de øvrige medlemsstater, der var tiltrådt før den 26. januar 2007, nemlig Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien og Bulgarien?</p>			
Forenede sager C-61/17, C-62/17 og C-72/17	<p>Bichat m.fl</p> <p>1) Skal en virksomhed med bestemmende indflydelse som omhandlet i artikel 2, stk. 4, første afsnit, i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 225, s. 16) kun forstås som en virksomhed, hvis indflydelse er sikret gennem kapitalandele og stemmerettigheder,</p>	Moderniseringsstyrelsen	GA	21.06.18

	<p>eller er en indflydelse, der er sikret ved aftale eller de facto (f.eks. gennem fysiske personers beføjelser til at give instrukser) også tilstrækkelig?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares således, at der ikke kræves en indflydelse, der er sikret gennem kapitalandele og stemmerettigheder: Foreligger der også en »beslutning om kollektiv afskedigelse« som omhandlet i artikel 2, stk. 4, første afsnit, i direktiv 98/59/EF, såfremt virksomheden med bestemmende indflydelse stiller krav til arbejdsgiveren, der gør de kollektive afskedigelser hos arbejdsgiveren til en økonomisk nødvendighed?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det et krav i henhold til artikel 2, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med [artikel 2,] stk. 3, litra a) og litra b), nr. 1), samt [artikel 2,] stk. 1, i direktiv 98/59/EF, at arbejdstagernes repræsentanter også skal informeres om, hvilke driftsøkonomiske og andre årsager, der ligger til grund for de beslutninger, som virksomheden med bestemmende indflydelse har truffet, og som har medført, at arbejdsgiveren påtænker kollektive afskedigelser?</p> <p>4) Er det foreneligt med artikel 2, stk. 4, sammenholdt med [artikel 2,] stk. 3, litra a) og litra b), nr. i), samt [artikel 2,] stk. 1, i direktiv 98/59/EF at arbejdstagere, der ad rettens vej gør gældende, at deres opsigelse i forbindelse med en kollektiv afskedigelse er ugyldig, med henvisning til, at den opsigende arbejdsgiver ikke har gennemført høringsproceduren med arbejdstagernes repræsentanter korrekt, pålægges en oplysningspligt og bevisbyrde, der går videre end at oplyse om holdepunkter for en bestemmende indflydelse?</p> <p>5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende: Hvilke yderligere oplysnings- og bevismæssige forpligtelser må der i henhold til de nævnte bestemmelser pålægges arbejdstagerne i det foreliggende tilfælde?</p>			
<p>Forenede sager C-391/16, C-77/17, C-78/17</p>	<p>M. m.fl.</p> <p>C-391/16, M vedrører: Er artikel 14, stk. 4 og 6, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse ugyldig med den begrundelse, at den er i strid med artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 78, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og EU-rettens grundsætninger fastlagt i artikel 6, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union</p> <p>C-77/17, X vedrører: Er artikel 14, stk. 5, i direktiv 2011/95/EU foreneligt med artikel 18 i chartret om</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>21.06.18</p>

	<p>grundlæggende rettigheder og artikel 78, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde? Og i denne forbindelse:</p> <p>A. Skal artikel 14, stk. 5, i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at der herved skabes en ny bestemmelse om udelukkelse fra flygtningestatus som omhandlet i samme direktivs artikel 13 og følgelig i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A?</p> <p>B. Såfremt spørgsmål A besvares bekræftende, skal artikel 14, stk. 5, da fortolkes således, at bestemmelsen er forenelig med chartrets artikel 18 og artikel 78, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der navnlig kræver, at afledt EU-ret skal være i overensstemmelse med Genèvekonventionen, hvis bestemmelse om udelukkelse i artikel 1, afsnit F, er formuleret udtømmende og skal fortolkes snævert?</p> <p>[...]</p> <p>C-78/17, X vedrører:</p> <p>Er artikel 14, stk. 4, i direktiv 2011/95/EU forenelig med artikel 18 i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 78, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde? Og i denne forbindelse: A. Skal artikel 14, stk. 4, i direktiv 2011/95/EU fortolkes således, at der herved skabes en ny bestemmelse om udelukkelse fra flygtningestatus som omhandlet i samme direktivs artikel 13 og følgelig i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A? B. Såfremt spørgsmål A besvares bekræftende, skal artikel 14, stk. 4, da fortolkes således, at bestemmelsen er forenelig med chartrets artikel 18 og artikel 78, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der navnlig kræver, at afledt EU-ret skal være i overensstemmelse med Genèvekonventionen, hvis bestemmelse om udelukkelse i artikel 1, afsnit F, er formuleret udtømmende og skal fortolkes snævert?</p> <p>[...]</p>			
C-1/17	<p>Petronas Lubricants</p> <p>1) Kan en arbejdsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, og som (i medfør af artikel 19 i forordning nr. 44/2001) er blevet sagsøgt af en tidligere ansat ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdsgiveren har bopæl, i overensstemmelse med forordningens artikel 20, stk. 2, fremsætte et modkrav mod arbejdstageren ved den ret, der behandler hovedkravet? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, har den ret, der behandler hovedkravet, da fortsat kompetence i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 44/2001, selv om det af arbejdsgiveren fremsatte modkrav vedrører et tilgodehavende, som oprindeligt ikke tilhørte arbejdsgiveren, men en anden person (der på samme tid er arbejdsgiver for samme arbejdstager i en parallel ansættelsesaftale), og</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	21.06.18

	modkravet er baseret på en aftale om overdragelse af tilgodehavendet, der blev indgået mellem arbejdsgiveren og den oprindelige ejer af tilgodehavendet på et senere tidspunkt end arbejdstagerens fremsættelse af hovedkravet?			
C-451/16	MB Er Rådets direktiv 79/7/EØF til hinder for, at der i national ret opstilles et krav om, at en person, der har skiftet køn – ud over at opfylde de fysiske, sociale og psykologiske kriterier for anerkendelse af et kønsskifte – også skal være ugift for at være berettiget til arbejdsophørs pension fra staten.	Beskæftigelsesministeriet	Dom	26.06.18
C-246/17	Diallo 1) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område fortolkes således, at den kræver, at en afgørelse om tildeling af opholdsret skal træffes og meddeles inden for en frist på seks måneder, eller at afgørelsen træffes inden for denne frist, men meddeles på et senere tidspunkt? Såfremt en sådan afgørelse kan meddeles på et senere tidspunkt, inden for hvilken frist skal denne meddelelse da ske? 2) Skal artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, sammenholdt med dette direktivs artikel 5, artikel 5, stk. 4, i direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring og artikel 7, 20, 21 og 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes og anvendes således, at den afgørelse, der træffes på dette grundlag, blot skal træffes inden for den frist på seks måneder, der er fastsat i denne artikel, og at der således ikke er givet en frist for meddelelsen af denne afgørelse og heller ikke på nogen måde er fastsat bestemmelse om, hvilken betydning det har for retten til ophold, at denne meddelelse først sker efter udløbet af denne frist? 3) Er effektivitetsprincippet med henblik på at sikre effektiviteten af retten til ophold for et familiemedlem til en unionsborger til hinder for, at den nationale myndighed, efter at en afgørelse om opholdsret er blevet annulleret, på ny får en frist på fulde seks måneder, som den er tillagt ved artikel 10, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, hvilken frist råder den nationale myndighed da over, efter at dens afgørelse om afslag på tildeling af opholdsret er blevet annulleret? [...]	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	27.06.18

C-209/16 P	<p>GFKL Financial Services AG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom af 4. februar 2016 afsagt af Den Europæiske Unions Ret i sag T-287/11 ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen frifindes. — Europa-Kommissionens afgørelse af 26. januar 2011 K(2011) 275 endelig i sag statsstøtte C 7/2010 – KStG, Sanieringsklausel annulleres i medfør af artikel 61 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne for Retten og for Domstolen.</p>	Energistyrelsen	Dom	28.06.18
C-219/16 P	<p>GFKL Financial Services AG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Punkt 3 i den appellerede doms domskonklusion, hvorefter Europa-Kommissionen i øvrigt frifindes, og den hertil hørende afgørelse om sagens omkostninger i punkt 4, ophæves. — Punkt 2 i den appellerede doms domskonklusion, hvorefter de beløb, som Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH skal betale som faste godtgørelser, nedsættes til et beløb, der svarer til 10 % af de forskud, der skal tilbagebetales, ændres således, at Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH ikke skylder noget beløb som fast godtgørelse. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale såvel appelanternes omkostninger som – i tilknytning til punkt 4 i den anfægtede domskonklusion – omkostningerne i sag T-53/14 i første instans.</p>	Energistyrelsen	Dom	28.06.18
C-652/16	<p>Ahmedbekova</p> <p>1. Følger det af artikel 78, stk. 1 og 2, litra a), d) og f), i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde samt af tolvte betragtning til og artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning), at den begrundelse for en afvisning af ansøgninger om international beskyttelse, der er hjemlet i dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra e), udgør en bestemmelse med direkte virkning, som medlemsstaterne ikke må undlade at anvende, f.eks. idet de anvender gunstigere bestemmelser i national ret, hvorefter den første ansøgning om international beskyttelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først skal vurderes ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse? 2. Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 3, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en forælder på vegne af en ledsaget mindreårig, under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen begrundes med, at barnet er familiemedlem til den person, der har ansøgt om</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	28.06.18

	<p>international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A? 3. Følger det af artikel 33, stk. 2, litra e), i direktiv 2013/32, sammenholdt med samme direktivs artikel 7, stk. 1, og artikel 2, litra a), c) og g), samt 60. betragtning til direktivet, at en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet på vegne af en voksen person, under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, kan afvises, såfremt ansøgningen i proceduren for den kompetente administrative myndighed alene begrundes med, at ansøgeren er familiemedlem til den person, der har ansøgt om international beskyttelse med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, og ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen ikke har ret til at udøve erhvervsmæssig beskæftigelse?4. Kræves det i henhold til artikel 4, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning), sammenholdt med 36. betragtning til dette direktiv, at vurderingen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt for forfølgelse eller en reel risiko for at lide alvorlig overlast alene skal ske på grundlag af kendsgerninger og omstændigheder, der vedrører ansøgeren?5. Tillader artikel 4 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 36. betragtning hertil, og artikel 31, stk. 1, i direktiv 2013/32 en national retspraksis i en medlemsstat, hvorefter: a) den kompetente myndighed er forpligtet til at behandle ansøgninger om international beskyttelse indgivet af medlemmer af samme familie under ét, når disse ansøgninger begrundes med de samme kendsgerninger, i det konkrete tilfælde med den påstand, at blot et af familiemedlemmerne er flygtning, b) den kompetente myndighed er forpligtet til at udsætte proceduren vedrørende ansøgningerne om international beskyttelse, som er indgivet af de familiemedlemmer, der personligt ikke opfylder betingelserne for en sådan beskyttelse, indtil proceduren vedrørende ansøgningen indgivet af det familiemedlem, hvilken ansøgning er indgivet med den begrundelse, at den pågældende er flygtning som omhandlet i Genèvekonventionens artikel 1, afsnit A, er afsluttet, og er denne retspraksis også tilladt ud fra betragtninger om barnets tarv, opretholdelse af familiens enhed og respekt for retten til familie- og privatliv samt retten til at forblive i medlemsstaten, indtil behandlingen af ansøgningen er afsluttet, nærmere betegnet på grundlag af artikel 7, 18 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 12. og 60. betragtning til og artikel 9 i direktiv</p>			
--	--	--	--	--

	<p>2013/32, 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 23 i direktiv 2011/95, og 9., 11. og 35. betragtning til samt artikel 6 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse? 6. Følger det af 16., 18. og 36. betragtning til og artikel 3 i direktiv 2011/95, sammenholdt med 24. betragtning til og artikel 2, litra d) og j), artikel 13 og artikel 23, stk. 1 og 2, i samme direktiv, at en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede artikel 8, stk. 9, i Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningeloven), på grundlag af hvilken også familiemedlemmer til en udlænding, der er blevet tildelt flygtningestatus, anses for flygtninge, såfremt dette er foreneligt med deres personlige status, og der ikke i henhold til den nationale lovgivning foreligger grunde til at udelukke tildeling af flygtningestatus, er lovlig? 7. Følger det af ordningen vedrørende grundene til forfølgelse i artikel 10 i direktiv 2011/95, at et sagsanlæg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol mod den pågældendes hjemland, medfører, at denne tilhører en bestemt social gruppe som omhandlet i samme direktivs artikel 10, stk. 1, litra d), eller at sagsanlægget skal anses for at være en politisk anskuelse som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra e)? 8. Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten er forpligtet til at foretage en materiel prøvelse af nye grunde til international beskyttelse, der gøres gældende under retsforhandlingerne, men som ikke var anført under sagen til prøvelse af afgørelsen om afslag på international beskyttelse? 9. Følger det af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, at retten under retssagen til prøvelse af afgørelsen om afslaget på international beskyttelse er forpligtet til at undersøge, om ansøgningen om international beskyttelse kan antages til behandling på grundlag af dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra e), såfremt ansøgningen i den anfægtede afgørelse, som krævet i medfør af direktivets artikel 10, stk. 2, først blev vurderet ud fra, om ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og dernæst ud fra, om den pågældende kan indrømmes subsidiær beskyttelse?</p>			
C-56/17	<p>Fathi</p> <p>1. Følger det af en fortolkning af artikel 3, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, sammenholdt med 12. betragtning til og artikel 17 i forordningen, at en medlemsstat kan vedtage en afgørelse, som udgør en behandling af en til den indgivet ansøgning om international beskyttelse som omhandlet i forordningens artikel 2, litra d), uden at der udtrykkeligt er truffet afgørelse om denne medlemsstats ansvar i henhold til forordningens kriterier, når der i den konkrete sag ikke er holdepunkter for en afgivelse i henhold til forordningens artikel 17? 2. Følger det af en fortolkning af artikel 3, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 604/2013, sam-</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	28.06.18

	<p>menholdt med 54. betragtning til direktiv 2013/32/EU, at der under de i hovedsagen foreliggende faktiske omstændigheder, hvis der ikke sker en afvigelse som omhandlet i forordningens artikel 17, stk. 1, skal træffes en afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse i henhold til forordningens artikel 2, litra b), hvorved medlemsstaten forpligter sig til at behandle ansøgningen efter forordningens kriterier, og som støttes på, at forordningens bestemmelser gælder for ansøgeren? 3. Skal artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32/EU fortolkes således, at retten i en klageprocedure til prøvelse af en afgørelse om afslag på international beskyttelse i henhold til 51. betragtning til direktivet skal bedømme, om bestemmelserne i forordning (EU) nr. 604/2013 finder anvendelse på ansøgeren, når medlemsstaten ikke udtrykkeligt har truffet afgørelse om sit ansvar for at behandle ansøgningen om international beskyttelse efter forordningens kriterier? Skal det på grund af 54. betragtning til direktiv 2013/32 lægges til grund, at – når der ikke er holdepunkter for at anvende artikel 17 i forordning nr. 604/2013, og ansøgningen om international beskyttelse på grundlag af direktiv 2011/95 er blevet behandlet af den medlemsstat, hvor den er indgivet – den pågældendes retsstilling også er omfattet af forordningens anvendelsesområde i tilfælde, hvor medlemsstaten ikke udtrykkeligt har truffet afgørelse om sit ansvar i henhold til forordningens kriterier? 4. Følger det af artikel 10, stk. 1, litra b), i direktiv 2011/95/EU, at forfølgelsesgrunden »religion« foreligger under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder, når ansøgeren ikke har afgivet erklæringer og fremlagt dokumenter vedrørende alle religionsbegrebets komponenter som omhandlet i denne bestemmelse, som er af grundlæggende betydning for den pågældendes tilhørsforhold til en bestemt religion? 5. Følger det af artikel 10, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU, at der foreligger forfølgelsesgrunde baseret på religion som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b), når ansøgeren under omstændighederne i hovedsagen gør gældende, at han er blevet forfulgt på grund af sit religiøse tilhørsforhold, men han ikke har afgivet erklæringer eller fremlagt beviser vedrørende omstændigheder, som er karakteristiske for en persons tilhørsforhold til en bestemt religion, og som for forfølgeren ville være en grund til at antage, at den pågældende tilhører denne religion – herunder omstændigheder, som har forbindelse til foretagelsen eller undladelsen af religiøse handlinger eller til religiøse udtalelser – eller vedrørende adfærdsformer for enkeltpersoner eller samfund, som er baseret på en religiøs overbevisning eller er foreskrevet i henhold til denne? 6. Følger det af en fortolkning af artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2011/95/EU, sammenholdt med artikel 18 og 19 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og</p>			
--	---	--	--	--

	<p>religionsbegrebet som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b), under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder, at: a) begrebet »religion« som omhandlet i EU-retten ikke omfatter handlinger, som efter medlemsstaternes nationale ret anses for kriminelle? Kan sådanne handlinger, som i ansøgerens oprindelsesstat anses for kriminelle, udgøre forfølgelseshandlinger? b) Skal begrænsninger, som er indført for at beskytte andres rettigheder og friheder og den offentlige orden i ansøgerens oprindelsesland i forbindelse med forbuddet mod proselytisme og forbuddet mod handlinger, som er i strid med den religion, som love og regler i dette land er baseret på, anses for lovlige? Udgør de nævnte forbud som sådan forfølgelseshandlinger som omhandlet i de nævnte bestemmelser i direktivet, når overtrædelsen af disse kan sanktioneres med dødsstraf, selv om lovene ikke udtrykkeligt er rettet mod en bestemt religion? 7. Følger det af en fortolkning af artikel 4, stk. 2, i direktiv 2011/95/EU, sammenholdt med bestemmelsens stk. 5, litra b), artikel 10 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32/EU, at vurderingen af kendsgerningerne og omstændighederne under de i hovedsagen foreliggende omstændigheder kan ske kun på grundlag af de af ansøgeren afgivne erklæringer og fremlagte dokumenter, men det dog er tilladt at forlange dokumentation for de manglende komponenter, som er omfattet af religionsbegrebet som omhandlet i direktivets artikel 10, stk. 1, litra b), når:– ansøgningen om international beskyttelse uden disse oplysninger måtte anses for grundløs i henhold til artikel 32, sammenholdt med artikel 31, stk. 8, litra e), i direktiv 2013/32/EU, og – den kompetente myndighed ifølge national ret skal fastslå alle relevante omstændigheder for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, og retten i tilfælde af anfægtelse af afslaget skal henvise til, at den pågældende ikke har tilbudt og fremlagt beviser?</p>			
C-57/17	<p>Checa Honrado</p> <p>Kan en godtgørelse, som en virksomhed i henhold til loven skylder en arbejdstager som følge af arbejdsforholdets ophør på grund af ændring af et væsentligt element i ansættelsesaftalen, sådan som det er tilfældet med en geografisk flytning, der tvinger arbejdstageren til at skifte bopæl, fortolkes således, at den udgør en »fratrædelsesgodtgørelse ved ansættelsesforholds ophør« som omhandlet i artikel 3, første afsnit, i [direktiv 2008/94]?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	28.06.18
C-147/17	<p>Sindicatul Familia Constanța e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Fortolkning af en række bestemmelser i direktiv 2003/88/EF om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden. Den forelæggende ret ønsker oplyst hvorvidt direktivet finder anvendelse på plejeforældres aktivitet.</p>	Børne- og Socialministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	28.06.18

	<p>Såfremt direktivet finder anvendelse ønsker den forelæggende ret oplyst hvorvidt artikel 5 om forpligtelsen til at gennemføre foranstaltninger til at sikre den ugentlige hviletid kan fraviges samt hvordan arbejdstid skal kvalificeres i forhold til plejeforældres aktivitet. Yderligere anmodes EU-Domstolen om en fortolkning af art. 7 om retten til årlig ferie herunder af begrebet ”finansiel godtgørelse” i direktivets art. 7, stk i forhold til om begrebet omfatter enhver form for kompensation, herunder en erstatning for skade som følge af den manglende mulighed for at afholde ferie, eller om det udelukkende refererer til den godtgørelse, som en arbejdstager modtager i form af løntilgodehaver i ferieperioden eller efter arbejdsforholdets ophør, såfremt ferien ikke er afholdt. Endelig ønsker den forelæggende ret oplyst om art. 7, stk. 1 er til hinder for bestemmelser såsom artikel 122, stk. 3, litra d), i lov nr. 272/2004 i en situation, hvor denne lov giver arbejdsgiveren mulighed for efter eget skøn at give tilladelse til, at plejeforælderen midlertidigt forlader barnet i løbet af de ferier, som tildeles plejeforælderen.</p>			
C-216/18 PPU	<p>Minister for Justice and Equality</p> <p>De præjudicielle spørgsmål: a. Is the Aranyosi and Caldaru test, which relies upon principles of mutual trust and mutual recognition, the correct test to apply where the High Court, as an executing judicial authority under the Framework Decision, has found that the common value of the rule of law set out in Article 2 TEU has been breached in Poland? b. If the test to be applied is whether the requested person is at real risk of flagrant denial of justice, does the High Court, as an executive judicial authority, have to revert to the issuing judicial authority for any necessary information about the trial that this requested person will face, where the High Court has found that there is a systematic breach of the rule of law in Poland?</p>	Justitsministeriet	GA	28.06.18